

Sygn. akt III U 714/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy	w Ostrołęce	Wydział III
Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych		

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 stycznia 2016 r. w O.

sprawy z odwołania L. Ż.

przeciwko Prezesowi ZUS - Likwidatorowi Funduszu Alimentacyjnego

o umorzenie należności

na skutek odwołania L. Ż.

od decyzji Prezesa ZUS - Likwidatora Funduszu Alimentacyjnego

z dnia 25 sierpnia 2015 r. **nr** (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 714/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25.08.2015r. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako Likwidator Funduszu Alimentacyjnego odmówił L. Ż. umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego z tytułu wypłaty świadczeń z tego funduszu oraz 5 % opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu za okres od marca 2002r. do kwietnia 2004 r. w łącznej kwocie 8.085 zł.

L. Ż. złożył odwołanie od powyższej decyzji. Podniósł, że nie jest w stanie spłacić tych zaległości. Wprawdzie pracuje, ale jego zarobki starczą mu tylko na opłaty bieżące, a na spłatę zadłużenia nie. Podniósł, że należności są przedawnione i sprawa powinna być umorzona.

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako Likwidator Funduszu Alimentacyjnego wniósł o oddalenie odwołania. W ocenie Prezesa ZUS nie zachodzi wymagany w art.68 ust.1 ustawy z dnia 28.11.2003r. o świadczeniach rodzinnych

- szczególnie uzasadniony przypadek uzasadniający umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego. Prezes ZUS stał na stanowisku, że obecna sytuacja rodzinna i majątkowa L. Ż. nie daje podstaw do uznania, że zachodzą przesłanki do umorzenia należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wypłacał świadczenia z funduszu alimentacyjnego w zastępstwie L. Ż. na rzecz uprawnionej córki E. Ż. w okresie od marca 2002r. do kwietnia 2004r.

Z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego oraz 5% opłaty na pokrycie kosztów związanych z działalnością funduszu na koncie L. Ż. na dzień 14.12.2015r. figuruje zadłużenie na rzecz Prezesa ZUS - Likwidatora Funduszu Alimentacyjnego w wysokości 8.085 zł.

Od 2002r. przeciwko L. Ż. prowadzona jest przez Komornika przy Sądzie Rejonowym w Ostrołęce egzekucja pod sygn. akt Kmp 10/02.

L. Ż. prowadzi działalność gospodarczą w postaci sklepu owocowo – warzywnego, z którego w czerwcu 2015 r. uzyskał dochód w kwocie 1.500 zł. Nie korzysta ze środków pomocy społecznej. Mieszka w budynku należącym do jego matki. Ponosi jedynie koszty związane z energią elektryczną w kwocie 50zł, gazem – 50 zł, wodą – 40 zł, odpadami komunalnymi – 20zł i telefonem – 100zł.

Z akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ostrołęce wynika, że odwołujący ma bieżący obowiązek alimentacyjny, zaległość na rzecz innych wierzycielki, a także zaległość wobec Prezesa ZUS – Likwidatora Funduszu Alimentacyjnego.

L. Ż. dokonuje dobrowolnych wpłat po 500zł miesięcznie na rzecz komornika na poczet ww. zadłużenia.

W dniu 30.06.2015r. L. Ż. złożył wniosek do Prezesa ZUS o umorzenie należności likwidowanego funduszu alimentacyjnego, motywując to niskimi dochodami i złym stanem zdrowia.

Zaskarżoną decyzją Prezes ZUS – Likwidator Funduszu Alimentacyjnego odmówił umorzenia należności.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z **art. 68 ust.1** ustawy z dnia 28.11.2003r. o świadczeniach rodzinnych (tekst jedn. Dz. U. z 2015r., poz. 114 ze zm.) - w szczególnie uzasadnionych przypadkach związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której prowadzona jest egzekucja alimentów, likwidator może umorzyć, rozłożyć na raty lub odroczyć termin płatności należności likwidowanego funduszu z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy zależne było od ustalenia sytuacji zdrowotnej i rodzinnej odwołującego oraz oceny, czy zachodzą przesłanki do uznania tej sytuacji za przypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 68 ust. 1 w/w ustawy.

Odwołujący w swym wniosku o umorzenie należności oraz w odwołaniu powoływał się na niskie dochody, zły stan zdrowia oraz na przedawnienie roszczeń. Obawiał się też, że zaległości wobec funduszu alimentacyjnego będą w przyszłości obciążeniem finansowym dla córki.

W ocenie Sądu okoliczności takie nie znajdują oparcia w art.68 w/w ustawy, a zatem nie mogą skutkować uwzględnieniem odwołania.

L. Ż. nie wykazał wystąpienia przewlekłej choroby pozbawiającej możliwości uzyskiwania dochodu umożliwiającego spłatę należności. Jego stałe obciążenia finansowe wynoszą miesięcznie 260zł oraz wydatki na leczenie w kwocie 100

zł. Odwołujący mieszka na parterze lokalu należącym do jego matki Z. Ż.. Odwołujący nie wskazuje, aby ponosił z tym jakiegokolwiek koszty. Odwołujący ma 50 lat i uzyskuje stały dochód ze sklepu warzywno-owocowego.

W ocenie Sądu nie zachodzi szczególnie uzasadniona sytuacja zdrowotna, czy rodzinna, uniemożliwiająca mu spłatę zadłużenia.

Nadto Sąd miał na uwadze także okoliczność, że ZUS wypłacał z funduszu alimentacyjnego alimenty na rzecz córki odwołującego w sytuacji, gdy odwołujący z tego obowiązku się nie wywiązywał. Wypłata świadczeń przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych była wykonaniem zastępczym zgodnie z obowiązującymi przepisami. Zadłużenie L. Ż. i obowiązek jego uregulowania jest następstwem zaniechania, które polegało na niewywiązaniu się z obowiązku alimentacyjnego wobec córki E. Ż.. Obowiązek alimentacyjny ciąży bezwzględnie na każdym z rodziców. Wynika to z faktu, że alimenty służą realizacji ochrony dobra dziecka poprzez zapewnienie środków na jego godziwe utrzymanie, wychowanie czy edukację.

Wypłacone świadczenia podlegają zwrotowi, a egzekucję należności z tytułu wypłaconych świadczeń prowadzi się w dalszym ciągu aż do ich zaspokojenia. Odwołujący nie przedstawił żadnych okoliczności uniemożliwiających mu uregulowanie zaległości wobec Funduszu Alimentacyjnego w Likwidacji. Dokonuje wpłat dobrowolnych do Komornika Sądowego na poczet swego zadłużenia w kwotach po 500zł miesięcznie, co utwierdza w przekonaniu, iż jest on w stanie uregulować zobowiązanie wobec Funduszu Alimentacyjnego w Likwidacji.

Ponadto zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 Kodeksu cywilnego - bieg przedawnienia przerywa się m. in. przez każdą czynność przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia. Czynnością taką jest niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji (wyrok SN z 19.11.2014r., II CSK 196/14). Jest to czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Zatem wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia. Natomiast zgodnie z art.124 kc – po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Przy czym w myśl §2 tegoż przepisu – w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń – przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Widoczne zatem jest, że skoro przeciwko dłużnikowi L. Ż. cały czas, od 2002r. do chwili obecnej, toczy się postępowanie egzekucyjne, które ma na celu m. in. wyegzekwowanie od niego należności funduszu alimentacyjnego, nie mogło dojść do ich przedawnienia.

Nie jest uzasadniona również obawa odwołującego, że zaległości wobec funduszu będą w przyszłości obciążeniem finansowym dla córki. Zaległości z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu nie podlegają dziedziczeniu. Art.922 § 2 k.c. stanowi, że prawa i obowiązki zmarłego ściśle związane z jego osobą nie należą do spadku. Obowiązek alimentacyjny jest zobowiązaniem osobistym ściśle związanym z osobą dłużnika. Art.139 – Kodeks rodzinny i opiekuńczy stanowi natomiast, że obowiązek alimentacyjny nie przechodzi na spadkobierców zobowiązanego. Dlatego też obawy L. Ż. należy uznać za bezpodstawne.

Podnieść także należy, że uwzględnienie odwołania niczego nie zmieniłoby w sytuacji majątkowej odwołującego. Powodem, który przyświecał mu w złożeniu wniosku o umorzenie zaległości, była chęć uniknięcia egzekucji w przyszłości. Tymczasem nie można wykluczyć, że wówczas jego sytuacja materialna poprawi się na tyle, aby podołać spłacie tego zadłużenia. W przekonaniu Sądu ustawodawca w art.68 w/w ustawy przewidział możliwość umorzenia należności, aby ulżyć finansowo osobie, która ma wolę spłaty swego zadłużenia, lecz sytuacja zdrowotna lub rodzinna powoduje, że obciążenie to przerasta w danym momencie jego możliwości. W przypadku odwołującego taka sytuacja nie zachodzi.

Z powyższych względów Sąd oddalił odwołanie na mocy **art.477¹⁴§1 kpc.**